

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 9. V Ljubljani, dne 1. septembra 1917. XXV. teč.

Dom sreče.

Tam na gričku za vasico
 radost je doma,
 ki jo brhki naš pastirec
 prav uživati zna.

Tam popeva v ranem jutru,
 ko žare gore.
 Ko mračijo se gorice
 peva mu srce.

Kaj veselo bi ne peval
 srečen vrh gore,
 ker ne vé še, da na zemlji
 hudo je gorje.

Za vse hudo, za pregrehe
 je on čisto slep.
 In zato tako na gori
 stan njegov je lep,

Mokriški.

Iz mladostnih načrtov.

X.

Prav živo se še spominjam, kako je bilo tedaj, ko sem prvič slišal peti cerkvene orgle. Kar nazaj po cerkvi sem se ozrl, in kdove koliko časa bi bil zijal nazaj, če bi ne bil dobil od matere rahlega sunka: »Le naprej glej k oltarju!«

Pozneje enkrat sva šla pa z očetom v cerkev. Šla sva na kor, in tam sem si prav od blizu ogledal, kako treba ravnati, da orgle pojo. Pred visoko omaro je sedel mož in s prsti pritiskal na nekaj belega. Kadar je pritisnil, so se oglasile orgle in drugače, če je drugam pritisnil, so tudi orgle zapele drugače. To je pa res nekaj lahkega, sem si mislil! Samo da pritisneš, pa poje! O, prav kmalu bomo znali tudi mi to reč!

Dolgo sem mislil, kako bi prišel do tistega moža, ki sem ga videl v cerkvi pri omari. Pa je prišel še prej tisti mož k nam, ko je pobiral biro. Ali danes ali pa nikoli, sem dejal.

Mož — organist so mu rekli — je bil silno prijazen. Z vsemi domačimi je govoril. To mi je dalo še več poguma in kmalu sem mu odkril jaz svoje srčne bolečine.

»Če prideš k meni, te bom pa naučil.«

»Ali res, oče?«

»Lej no, res. Le pridí! To že naprej vem, da boš prav priden.«

Pa sem zopet za korak bližje svojemu cilju. Le še en korak — le še v organistovo hišo bo treba, pa bom dosegel, kar želim. To bo pelo, jaz pa pritiskal!

Tisti organist je imel tudi v svoji hiši podobno omaro kakor v cerkvi. Malo manjša je bila pač in bolj tiho je tudi pela. Organist se je vsedel za njo, pa mi pričel razkazovati svojo umetnost, jaz sem pa požiral njegov nauk z očmi in z ustmi in z ušesi. Ali bo lepo, ko bom enkrat jaz pritiskal! Vsa fara se mi bo čudila.

»Na, pa poizkusi še ti,« mi reče organist zelo prijazno.

Poizkušal sem in poizkušal, pa še poizkušal . . . Oh, kakšni glasovi so se drli iz tiste omare! Ni moč povedati. Kakor bi prešiča klali, ali kakor bi mački po repu skakal. Nobenega spoštenege glasu. Nič! Moj potrpežljivi učitelj je poslušal nekaj časa tisto tuljenje in javkanje in mijavkanje, potem mi je pa rekel: »Ti fant, nič ne boš opravil. Veselje že imaš, veselje, drugo ti pa še precej manjka.«

S to obsodbo sem končal svoje orglarsko učenje. Kaj pa tudi hočem, če ni nič z menoj. Še danes ni nič z menoj v tej reči.

XI.

Že dolgo časa sem bil tiste vrste mož, ki se dobrih jedi ne branijo. Taka dobra jed, ki jo posebno ljubim, je — veste kaj? — — klobasa! Klobasa! Mojo ljubezen do klobase so domači hitro spoznali in so mi svetovali, naj se izučim za mesarja, češ, mesar dela klobase, zato jih ima pa vedno dosti, in kupovati mu jih ni treba. Torej mesar naj bom. Ni napačna misel!

Preden se pa kake reči lotiš, jo moraš pa dobro premisliti, da ne boš pozneje obžaloval svojega nepremišljenega sklepa. Tudi jaz sem pridno premišljeval svojo mesarsko službo in — klobase in si slikal dobrote tega stanu v najlepših barvah in prešteval v duhu klobase . . . Oddaleč sem namreč večkrat gledal v Pepetovo hišo, kjer so imeli mesarijo. Blizu si pa nisem upal, zakaj pred hišo je ležal strašni Pepetov Sultan.

»Ali ima vsak mesar psa?« sem vprašal enkrat mater.

»Vsak.«

»Zakaj ga pa ima?«

»Zato da mu pomaga živino goniti in da mu varuje hišo.«

»Oh no!« Globok vzdihljaj se mi je izvil iz prs. Ko bi le psa ne bilo treba, pa bi se človek poprijel

mesarije! Upal bi si vsaj do Pepeta in bi tudi gledal, kako in kaj se dela. Če bi le en dan ne bilo treba nesrečnega psa pred hišo!

Prišlo je pa nekoč srečno jutro, ko res nikjer nisem videl Sultana. Ves vesel sem stekel k Pepetu, da bi od blizu opazoval mesarsko delavnost, posebno še, da bi videl, kako Pepe dela klobase. Ali na mojo največjo žalost in nesrečo tudi mesarja Pepeta ni bilo doma. Šel je na kupčijo, Sultan pa z njim.

In tako je bilo potem vedno. Kadar je bil doma mesar Pepe, je bil doma tudi Pepetov Sultan, — takrat pa jaz nisem upal tja. Kadar pa ni bilo doma Sultana, pa tudi ni bilo Pepeta, in jaz sem zastonj zijal v mesarjevo hišo.

Eno upanje sem še imel: Če bi Sultan poginil, pa bi bilo vse dobro!

No, zgodilo se je tudi to. Mesarjev Sultan je neke noči res poginil. In začelo je vzhajati meni solnce nove nade, solnce sreče. Pot k Pepetu je bila prosta —! Sedaj bom pa kmalu mesar in kmalu bom imel klobas do vrh grla dosti.

Ali te nesreče! Mesar je dobil v par tednih novega psa, Tigra, in jaz sem si upal zdaj še dosti manj k mesarju. Ali sem hotel čakati še Tigrovega konca? Struna napeta! Na ta način se lahko učim za mesarja do svoje smrti večera, pa še ne bo nič klobas. Z mojo mesarijo torej ni bilo nič. Sam pes mi jo je snedel. In klobase z njo.

J. E. Bogomil.

Kos in srakoper.

»Oh, oh, ljubi moj kos, nehaj že vendar enkrat s svojim žalostnim žvižganjem, mene že ušesa bolé!« reče nekoč srakoper kosu, ki je vrhu smreke pel svojo jutranjo pesem. »Zmerom godeš eno in isto, to je predolgočasno. Poslušaj, kako vse drugače znam peti jaz!«

In srakoper prične žgoleti veselo kakor lišček.

Usmilite se ubogih sirot!

»Misliš mene? Ne boš, bratec, ne boš! To ni tvoja pesem, ti posnemaš liščka,« ga prekine kos.

»Ali ne vidiš, da se mi je zaletelo? Ne uganjaj sitnosti! A zdaj poslušaj!«

In srakoper prične gostoleti sladko in milo kakor slavec.

»Toda ti oponašaš slavca, navihanec, tako poje samo slavec. Kje pa je tvoja pesem?«

»Preveč postajaš nepotrpežljiv, dragi kos! Še tega ne veš, da jutranja megla škoduje mojemu grlu? Počakaj, da zapiše sveža sapa! A zdaj, zdaj pa le poslušaj!«

In če bi srakoper sam v svoji osebi ne stal pred kosom, bi bil kos za trdno prepričan, da žvrgoli pred njim škrjanček.

»Bratec, bratec, tako žvrgoli škrjanček, to je škrjančkova, ne tvoja pesem. Jaz pa bi rad slišal, kako poješ ti, ne kako pojejo drugi. Zapoj mi, a nobenega oponašanja več!«

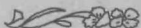
»S teboj, črnuh, se pa danes res ni mogoče nič pogovoriti! Ali še nimaš dovolj? Kaj še hočeš od mene?«

Izrekši, srakoper jezen in osramočen odleti.

»Ha-ha, tako znaš izliti svoj žolč! Drugod si ga poišči, če hočeš koža prevarati!« se smeji za njim kos. »Nič ti ne pomaga vsa tvoja jezica — posnemač boš ostal vse svoje žive dni, srakoper, pa je. Jaz pa pravim: Boljša skromna pesem, kakor ponašanje s tujimi glasovi.«

In kos dvigne glavo ter nadaljuje svojo pričeto jutranjo pesem.

Cvetinomijski.

Igra je igra.

9. Jožkova nesreča.

Pri Prevodniku so imeli mrlička. Na mrličkem odru, sredi belega cvetja, je počivalo trupelce Prevodnikove Lenice, ki ji je nenadoma prestrigla bleda

smrt nit življenja. Ob mrtvaškem odru je posedal ves potit in objokan njen bratec Prevodnikov Jožek.

Prevodnik je bil lovec. Tudi Jožek je kazal največje veselje do očetovega poklica. Zato mu je tudi lansko leto prinesel Miklavž vso lovsko opravo. Kako ponosno je stopal v nji po hiši gor in dol!

Jožek je bil eden tistih otrok, ki se igrač hitro naveličajo, pa hočejo imeti vse le »zares«, kakor se je Jožek sam izražal. Kolikrat je vzel skrivaj očetovo puško, dal jo je na ramo in se gledal v hišnem ogledalu, kakšen lovec bo enkrat. Kolikrat je poizkusil meriti skozi okno na vrt, kakor to delajo njegov oče. Kolikrat je bil že raditega kaznovan!

Tako je bilo tudi tisti usodni dan.

Jožek je vzel očetovo puško, korakal z njo po hiši, meril skozi okno pa zopet zadel puško na ramo.

Ondi zunaj pa se je brezskrbno igrala sestra Lenica. Na travniku je trgala cvetke, narejala iz njih šopke in jih spletala v vence.

Jožek je zopet pomeril. Napel je tudi petelina, da bo vsaj videl, kako se puška sproži. Puška počí —! Močen sunek vrže Jožka na sredi hiše, zunaj v travi pa nekdo milo zastoče in takoj utihne.

Mama prihiti na vrt, najde Lenico vso v krvi, umirajočo. Prinese jo jadrno v hišo. Ondi vidi sredi hiše ležati Jožka v nezavesti. Strašna sta bila ta dva prizora za ubogo Prevodnikovo mamo. Tako strašen in žalosten dan, kakor ni bil doslej še nobeden. Toliko da ni reva še sama umrla vsled žalosti.

Kaj stori neumna igra otrokova!

Kako potrť je bil tiste dni nesrečni oče! Vsa hiša je bila kakor izumrla.

Jožek se dolgo ni nič zavedel. Na večer se mu je vračala polagoma zavest, počasi je tudi povedal, kaj se je zgodilo. O strašno!

Res ni bil Jožek za svojo neprevidnost prav nič kaznovan, ali pogled na žalostno mater, na vsega potrtega očeta, zlasti pa pogled na mrtvaški oder je bil zanj hujši kakor vsaka kazen.

Puške potem fant ni mogel več videti. Lovski stan ga ni več veselil. Za svoja leta je postal nena-

vadno resen in zamišljen. Kolikrat je prihajal s pokopališča, od groba svoje sestrice, ves objokan. Ali kaj so pomagale vse solze; sestra je mrtva in je ostala mrtva.

Nesreča z orožjem! Kolikrat se radi neprevidnosti otrok ponavljajo take nesreče ali pa še hujše. Narastla bi cela knjiga, ko bi hotel kdo popisati, kaj vse zakrivijo otroci z orožjem in z žveplenkami; ko bi vam mogel kdo pokazati vse solze, ki jih potočijo žalostni starši nad svojimi živimi in mrtvimi otroki in nad strahovitimi škodami. Naj vam zadostuje Jožkova zgodba in naj vas svari: Proč od vsakega orožja! Pustite tudi pri miru žveplenke! Orožje življenje konča, žveplenke pa domove. J. E. Bogomil.

Ali je več pametnih ali več neumnih ljudi?

Neki imeniten gospod je zelo rad premišljeval o raznih vprašanjih našega življenja. Posebno si je več časa glavo ubijal z vprašanjem: je li več pametnih ali več neumnih ljudi. Nekega dne, ko je šlo ravno veliko ljudi po ulicah, mu šine dobra misel v glavo. Precej glasno ponavlja večkrat: »O pametni mož!« »Ti modra glavica!« »Vi poštena duša!« Pa nihče se ne zmeni. Zdaj pa zakliče samo enkrat: »Ti tepec neumni!« — in uspeh je bil velikanski. Kar vse po vrsti se začne jeziti nad njim, nekateri že stiskajo pesti, drugi že palice vzdigajo — zvedavi modrijan jim komaj uteče in odnese še zdrave pete — toda težka zastavica je bila rešena!

Molitev nedolžnega srca.

Večer razgrinja se po mestu,
in v mestu cerkvice stoji,
v tej cerkvi pred Najsvetejšim
pobožna deklica kleči.

»Oj Jezus moj, moj sladki Jezus,
ti moj si ženin, ti me čuj,
obvaruj me pred grešnim svetom,
prijazni grešne me varuj!«

In Jezus čuje vzdih vroče,
hiti ji sveti raj odprtet:

»Le pridi k meni, čista duša,
le pridi, moj nedolžni cvet.«

Turjaški.

Presveto Marijino srce.

7. Slika presv. Marijinega srca.

Marijinega presv. srca slika vam je pač že znana, kajne. Zgoraj žari iz srca svitel plamen; ovito je srce z lepim cvetičnim vencem, in od strani je prebodeno z mečem. Vse to ima jako lep pomen.

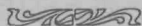
Meč, ki prebada presv. srce Matere božje, nas spominja preroških besedi starčka Simeona v templju, ki je rekel Mariji: »Tvojo dušo bo meč presunil.« Tukaj je takorekoč na majhnem prostoru združeno vse trpljenje Marijinega bridkostnega življenja. Obenem nam pa tudi pove ta v srce prebodeni meč, kako junaško je Mati božja prenašala vse bridkosti in težave. Zato se Marijino srce po pravici imenuje — junaško srce.

Žareči plamen Marijinega srca je pa še prav posebno pomenljiv. Pomeni namreč ono sveto ljubezen do Boga in do ljudi, ki je vsikdar tako goreče plamtela v prečistem srou brezmadežne Device. O, kako veliko lepoto Marijinega srca nam oznanja ta plamen svete ljubezni!

Jezus sam je določil, da so vse zapovedi nakratko povedane v dvojni poglavitni zapovedi; »Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše in iz vse svoje misli«, in pa: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« S tem je povedano vse, kar zahteva sveta vera od nas. Kdor izpolnjuje vse zahteve te dvojne ljubezni, je svetnik, in čim natančneje jih izpolnjuje, tem večji svetnik je. Svetniki so zato tako goreče služili Bogu, so zato toliko dobrot izkazovali človeštvu, ker so Boga ljubili iz vseh svojih moči in zavoljo Boga vse ljudi, s katerimi so občevali, prijatelje in sovražnike. Pred vsemi pa se je seveda odlikovala v tej sveti ljubezni prečista Devica Marija; saj je Kraljica vseh svetnikov. In kar je še posebno ganljivo: to prelepo srce ni ljubilo le na zemlji, ni strohnelo, marveč Marija je bila sprejeta v nebesa z dušo in telesom in ljubi sedaj s poveličanim srcem Boga in ljudi.

Cvetični venec okrog Marijinega srca pa pomeni posamezne čednosti, ki so na podlagi dvojne svete ljubezni vzcevele in krasile presv. srce nebeške Kraljice. Da, v Marijinem srcu je združena nepopisna lepota vseh čednosti v najvišji popolnosti, ki je je zmožno ustvarjeno bitje, in je sijajen zgled vsem srcem, ki so dobre volje.

Želim, da bi imeli vsi v posebni časti to tolikanj pomenljivo sliko, pa da bi pogosto in s pridom premišljevali to, kar pomeni.

Kako je nastala marjetica...

Narodna pravljica.

Presveti Devici je posvečenih mnogo cvetic polja in travnikov, gozdov in livad. A pred vsemi nosi ena njeno ime, in to je marjetica.

Morda ne poznate ljubke cvetke s tem imenom? Skoro v vsaki deželi ima drugo ime. Razširjena je, iz-

vzemši Avstralijo, po celi zemlji. Ali če vam povem, da se ji pravi tudi riglec ali iskrica, porečete brez dvoma: »Ah, saj to pa poznamo! To je ona mala zvezdnata cvetka, ki ima v sredi rumen cvetni krožček, obdan od dolgih, ozkih, belih lističev, ki stoje v ličnem zelenem košku in kažejo večkrat rožnat rob. Raste po travnikih, kraj potov in zlasti pomladi po vrtovih, kjer se zgri-njajo zelene trate . . .«

Vidite, to je marjetica, in sedaj vam lahko povem, kako je nastala . . .

Presveta Devica je sedela zimskega dne v mali sobici v Nazaretu in je šivala, dočim je sveti Jožef, rednik božjega dečka Jezusa, pridno rabil žago in stružec — kakor veste, je bil tesar.

Jezušček je slonel svoji božji Materi na kolenu in si je neizrečeno želel kake cvetke, da bi se igral ž njo. Rožice so bile njegova najljubša igrača.

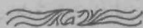
Toda Marija božjemu Detetu ni mogla izpolniti te želje. Zunaj je bila zima, in polje in travnik sta bila prazna in gola. To je silno bolelo predobro Mater božjo. In ko je ugibala, s čim bi razveselila svoje božje Dete, se spomni, da ima še krpico zlatožolte svile od kraljevega plašča svojega deda Davida. To poišče in mu podá še tudi več koscev snežnobeke tkanine, ki jo je ravnokar šivala.

Jezušček je izrezljal iz belih koscev okrogle, zvezdnate cvetke, iz rumene svile pa manjše krožce in jih pritrdil sredi zvezdic, kar je bilo prav ljubko videti. Ker se je pa pri tem s škarjami malce ranil v prstek, je prodrla kapljica rožne krvi, po nji so pa dobile bele cvetke snežnordeč rob.

Nato je odhitel božji deček na polje in je raztrosil cvetke po polju in travniku, da bi cvele ondi nele poleti, ampak tudi v hladnem zimskem času.

Volja božjega Deteta se je izpolnila. Zato bo našlo pozorno oko ne le ob toplih poletnih dneh, ampak celo v zgodnjem pomladnem in poznem jesenkem času kako cvetočo marjetico kraj pota. Svetlo se blesti sredi suhih, porumenelih trav in bilk, kakor da je mal odsev one čudežne zvezde, ki je stala nekoč nad betlehemskim hlevom . . .

Ljudmtla P—ič.

„Mama bodo umrli.“

Pri Kosovih se je oglasila nevarna pljučnica in položila mamo na bolniško posteljo. V hišo so prihajali domači drug za drugim in s strahom opazovali, kako se razvija bolezen. K bolnici so prihajale sosede in s skrbjo na obrazu se ozirale zdaj na bolno sosedo, zdaj na ubogo družinico, ki bo znabiti izgubila svojo skrbno mamico.

»Veš kaj, Jože,« je svetovala gospodarju Dolinarjeva mati, samo v božjih rokah imaš še svojo ženo. Če ji Bog ne bo pomagal, ji ne bo nihče več. Daj, daj za eno sveto mašo pa za olje pri Modrinovem križu.«

»Pa nesi, Jožek, no! Za sveto mašo pa vi, mati, kajne? Naj se zgodi božja volja!«

Kolikor je mogel, toliko je tekel Jožek, da bi bil preje pri Modrinovem križu. Tam je spustil denarje v pušico in dirjal nazaj proti domu, da bi videl, kako bodo mama ozdraveli.

Ozdraveli? — — —

Bolnica je bila čimdalje slabša; bolezen se kar ni hotela obrniti na boljše.

»Noč jo bo vzela,« je zašepetala napoltihu Križnarica svoji prijateljici sosedi.

»Bo jo, bo.«

»Kaj pravite, mati?« je posegla vmes desetletna Kosova Ivanka. Sosede so mislile, da spi pri peči.

»Mama bodo umrli, Ivanka.«

»Pa ne smejo.«

»Bog te usliši!«

»Ne, mama ne bodo umrli. Saj so dali ata za olje, Jožek je pa nesel.«

»Teško bo kaj, težko.«

»Že vem, kaj bom naredila.«

Urno steče deklica v zgornjo hišo. Tam v skrinji je hranila svetlo kronico, ki jo je dobila lanski Božič od svoje botre. S to kronico v roki je pohitela k Modrinovemu križu in jo spustila v darilnik. Nato je pokleknila in molila prav iskreno molitev za svojo ljubo mamo. Preden je odšla, je pristavila za slovo še tole: »Glej, moj Jezus, ves denar sem ti dala, kar sem ga imela. Pusti mi

mojo mamico. Če je premalo, bom pa še prinesla; saj bodo ata radi dali. Prosim te, prav lepo te prosim, Jezus!»

Vsa potolažena je odhitela proti domu. Če bi bil mogel kdo z denarjem odkupiti svojo mamico, gotovo bi jo bila Ivanka.

Bog pa je odločil drugače. Ko je prišla Ivanka domov, mamino srce že ni več bilo. Sosedje so že postavljali mrtvaški oder, sosede so pa pripravljale rajno mamo, da jo polože v mrliško rakev, ki jo je šel iskat Kopačev Jože.

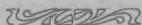
Torej nisi bila uslišana, Ivanka! Kje je torej tvoj dobri Bog! Poglej, kako te je zapustil!

Nikakor!

Ivanka ve, kje biva njena dobra mamica. Kolikrat ji priplava pred oči njena podoba. In vselej se ji zdi, da ji ponavlja besede, ki jih je tolikrat ponavljala svojim otrokom: »Če bi tudi na vse pozabili, kar vas sedaj učim, na Boga in na Marijo nikdar ne pozabite.«

Mama je pri Bogu. Ivanka pa hoče in mora k Bogu radi Boga in radi mame. To je pač več vredno kakor če bi imela mamo celih sto let na zemlji.

J. E. Božomil.

Kako je Francelj izprebrnil svojega očeta.

»Angelček« vam je povedal v zadnji številki o nekem Franceljnu, ki se je vpisal med mlade junake zato, da bi oče ne bili nikoli več pijani. Precej ste bili radovedni, kaj je Francelj dosegel. Komaj čakate, da vam »Angelček« pove tudi to. Radovednost sicer ni lepa, vendar je pa ta blaga, in zato ji »Angelček« zaenkrat ustreže. Pove vam, kaj se je zgodilo s Franceljnovim očetom, pove pa zato, da se boste tudi vi radi vpisali med mlade junake. Pazljivo berite, kako se je to zgodilo.

Franceljnov oče so zopet začutili žejo; ker so imeli nekaj grošev v žepu, pa so jo mahnili proti gostilni. Med potjo pa dobe Franceljna, ki se je igral s svojimi tovariši. Pokličejo ga, naj gre ž njimi. Nekaj časa se je Francelj izgovarjal, da ne gre. Rad bi bil povedal očetu, da ne bo več pil, a beseda mu ni šla iz ust.

»Saj ni treba, da bi pil, četudi grem v gostilno,« si je končno mislil in šel z očetom.

V gostilniški sobi je bilo več pivcev, očetovih znancev. Vsi so pozdravljali očeta kot starega znanca in ga povabili pit. Za Franceljna se pa seveda nobeden ni zmenil. Prva nevarnost je torej minula. Čakala ga je pa druga; še veliko hujša. Oče so sedli in naročili vina. Francelj je pa moral sestti poleg njih. Hitro so natočili kozarec in slastno izpili, a tudi njemu ponudili pijače. Kaj pa sedaj? To je bila za Franceljna težka ura.

huda pishninja »Oče, jaz danes ne bom pil,« začne fantič boječe.

»Zakaj pa ne, saj si ga že večkrat. Še ponujati ti ga ni bilo treba.«

»Danes ga pa res ne bom; nikar me ne silite.«

Oče so nekam bolj grdo pogledali. Niso bili vajeni, da bi jim bil kdo ugovarjal.

»Če jaz rečem, da pij, potem moraš piti!«

»Lepo vas prosim, oče, nikar me ne silite,« ga prosi solznih oči.

»Pa povej vendar, zakaj nočeš piti! Ali si se mar tudi ti vpisal med tiste mlade junake, ki nič ne pijejo, kakor se je naš?« ga vpraša sosed.

Francelj plašno pogleda očeta in boječe prikima. Ponižno kimanje pa očeta razjezi; vest se mu je namreč zbudila.

»Zakaj si se pa vpisal, ne da bi bil mene kaj vprašal? Le hitro povej, če ne, bo leskovka pela!«

Da bi bili vi takrat priče, kako je ubogi deček za mizo izpreminjal barve! Še očetu samemu bi bil težko povedal, zakaj je postal mladi junak, sedaj naj pa pove še vpricho drugih ljudi. Ne, ne, ne more! Nepremično sedi Francelj, oči si ne upa povzdigniti. Oče nekaj časa čakajo, pa ga stresejo za ramo in reko grozeče:

»No, ali boš povedal ali ne?«

»Ne morem,« odgovori Francelj boječe.

hason Očetu je bilo dosti. Začno mu navijati uho. Deček zavzdihne in zaprosi, a vse nič ne pomaža. Uho se navija čimdalje bolj.

»Povej, zakaj nočeš piti, potem te pa spustim!«

»Tukaj ne morem povedati, ker jih preveč poslušam!« dé otrok.

»Naj poslušajo, le povej.«

»Ne morem,« zopet zdihne deček, ker uho se je zopet navilo.

»Povej mi pa na uho.«

Težko se Francelj odloči. Nazadnje se vendar sklone k očetovemu ušesu in zašepeta s trepetajočim glasom: »Zato, da bi vi ne bili nikoli več pijani.«

Pripravljen je bil, da bodo oče še bolj navili uho, a ni bilo tako. Roka je izpustila uho, v očetovem očesu se je zablestela solza. Tolike ljubezni od Franceljna niso pričakovali.

»Pojdiva domov! Za danes ga imam dovolj,« so rekli. Izpili so, plačali in zapustili gostilno.

Francelj pa je potem vedno hvalil Boga, da se je vpisal med mlade junake. Oče niso bili nikoli več pijani; vedno so bili ž njim silno prijazni. Nič več se mu tudi ni bilo treba potikati okrog, ker je bilo doma najbolj prijetno.

Klemenčič.

Šola druga mati.

Šola druga mati
naših je otrok:
Ko gre prvič vanjo —
revež je ubog.
Ona srce revno
mu oplemeni,
z zlatimi zakladi
um obogati!

Maksimov.

Dopis.

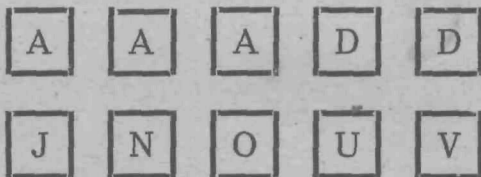
Moje sanje.

Meni so umrle tri sestrice, Cirilka, Nadka in Marica, ki sem jih zelo ljubila. Vedno so mi bile v spominu, vedno sem mislila nanje. Neko noč se mi je sanjalo o njih to-le: Odpravim se na pot, da jih obiščem in vidim, kako se jim godi. Ko hodim nekaj časa, pridem do velike vode. Tam srečam starko, ki me vpraša, kam grem. Rečem ji: »Naprej.« Nevedoč, kam pridem, grem dalje. Pridem do velike, lepe hiše in hočem vstopiti, a pri vratih me ustavi

starček s ključem v roki in me vpraša, kam hočem iti. Odgovorim mu: »Dalje, v nebesa. Na obisk k svojim sestricam.« Starček mi pokaže po stopnicah navzgor. Jaz grem in pridem v veliko, krasno selo, kjer je bilo polno malih otročičev v beli obleki, na eni strani Jezus in dečki, na drugi strani Marija in deklice. Spoštljivo pozdravim Jezusa in Marijo in nato vprašam Marijo, kje so moje sestrice. Marija mi reče: »Zunaj se sprehajajo.« Spremljana od angela jih grem iskat. Kmalu jih najdem v spremstvu drugih veselih deklic. Pokličem jih po imenih, jih peljem k Mariji in jo prosim, če jih smem vzeti s seboj na zemljo in jih pokazati mamic. Marija dovoli in sestrice gredo z menoj. Gredeč so mi pravile, koliko veselja uživajo v nebesih pri Jezusu in Mariji. Tudi jaz sem zahrepenela biti vedno pri njih. Med tem pridemo k mamic, ki se jih zelo razveseli. Ko se pogovorimo in poveselimo skupaj, jih peljem nazaj v nebesa k Mariji. Pristrčno se ji zahvalim in se vrnem na zemljo. Po tem se zbudim.

Minka P. iz »Marijinega vrtca« v Radečah.

Naloga.

Iz teh-le koscev sestavite križ tako, da se bo čitalo počez ime velikega mesta, podolgem pa ime reke, ki teče skozi to mesto.

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil Jurij Štular.)

Katero drevo nikoli ne cvete in ne rodi nika-kega sadu?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)